

нички сме, гладнички сме!... Тѣ прѣхврѣкватъ край прозорцитѣ, край яхѣритѣ, надѣ хамбаритѣ, дано зѣрнатѣ нѣколко зѣнца и си клѣвнатѣ....

Малкиятъ Пенчо бѣше помѣкналъ коматъ хлѣбъ, за да го изѣде на пѣрзалката.

—Сипъ, сипъ, сипъ!... Той чу жалнитѣ птичи гласове и се спрѣ... Отчупи половината отъ хлѣба си, надrobi го на едри трохи и го разпилѣ край птиченцата... Ехъ, да бѣхте ги видѣли, какъ бѣрзо се впуснаха тѣ и какъ весели и доволни направиха своята сладка закусчица!...

—Пи-пи! Пию-пи!...-сѣкашъ си говорѣха тѣ радостно и сѣкашъ благодарѣха на Пенча за сторената добрина.

А снѣгътъ си все още прѣхврѣчаше на едри парцали и като падаше върху птичкитѣ, правеше ги да изглеждатъ по-мили и по-хубави...

Калинка-Малинка.

Овенъ прѣдводителъ и овенъ умникъ.

Едно стадо овни вървѣло по пращната селска улица. Върѣдъ стадото гордо се движелъ единъ вакалъ, дългоровъ овенъ, когото всички овни мислѣли за най-уменъ. Па и самиятъ той се мислѣлъ, че е най-умното животно на свѣта.